

бавления или съ отбрани разговори. Това което е нужно, е че семейните събрания не тръбва да се заместватъ исклучително съ салонните събрания. Тъзи последните може би съ по привлъкательни и по полезни за умътъ; но първите струватъ повече за правитъ и щастиято. Ослабванието на роднинските връски донася ослабление и въ самото семейство. Синътъ се отдалечава отъ семейството; братията едвамъ се знаятъ; братството става само едно име; въ денътъ на длъжността, лъсно намираме извинение, и захващаме да считаме за нищо онова което ще ни исчерви отъ срамъ, ако продължаваме да живеемъ въ интимность. Но, за да стъгнемъ семейството връски, ние тръбва да се виждаме помежду си, да имаме задружни удоволствия и празници; тръбва да привикнемъ дъщата да се знаятъ един други, да играятъ, да тичатъ заедно, да слъдеатъ същото учение ако условията съ равни. Семейството празници оставятъ на детето дълбоки и полезни впечатления. Тъ му припомняватъ въ младостта тихите и чисти чувствования които съ закриляли детинството му; въ мажската възрастъ, тъ турятъ нѣщо уладително въ буйните световни борби, или въ скръбните буйности на страсти; найсети, тъ съ радостъ за старостта, на която съ толкова полезни колкото и на детинството. Огъ този широкъ семеенъ животъ, за когото башитъ ни приказватъ, намъ съ останжли само останки. Да опазимъ религиозно понѣ тъзи останки, и да не напъсемъ последният ударъ на олтаръ на домашният гений.